

H. Ch. Andersen:

Kar oče stori, je vselej dobro

Zdaj vam mislim povedati zgodbo, ki sem je slišal, ko sem bil še majhen. In kadar sem se pozneje spomnil nanjo, zmeraj lepša se mi je zdela. Z zgodbami je prav tako kakor z mnogimi ljudmi. S starostjo postajajo lepši in lepši in to je zelo razveseljivo.

Saj si bil že kdaj na deželi in si videl pravo, staro kmečko hišo s slamnato streho: mah in trava raseta po njej, na

sllemenu pa je gnezdo štokellj. Stene so postrani, okna nizka in le eno se da odpreti. Lončena peč leze iz stene kakor majhen in debel trebuh in bezgov grm se sklanja čez plot; zraven njega v luži plava raca z mladimi račkami, tik pod staro vrbo. Da, in potem vidiš tam še psa na verigi, ki vsakogar in vse oblaja.

Prav taka kmečka hiša je stala zunaj na deželi in v njej sta stanovala dva starčka, kmet in njegova žena. Čeprav sta imela le malo, sta imela vendar še nekaj odveč, namreč konja, ki se je navadno pasel zraven poliske poti ob jarku. Oče je jezdi časih na njem v mesto, sosedje so si ga časih izposojali in izkazovali kmetu zato druge usluge; toda zdelo se mu je, da utegne biti bolje, če konja proda, ali pa ga zamenja za kaj takega, kar mu bo vrglo več dobička. Toda kaj naj bo to?

»Boš že sam najbolje vedel, oče,« je dejala žena. »V mestu je semenj. Odjezdi tja, prodaj konja; ali pa ga dobro

zamenjaj. Kar ti storiš, je vselej dobro. Le odjezdi na semenj!«

Potem mu je ovila ruto okoli vratu, saj se je na to le ona bolje razumeja; dve pentlji mu je napravila, da je bil videti prav podjeten, z diano mu je obrisala prah s klobuka, poljubila ga je na topia usta in potem je odjezdi na konju, ki bi ga moral prodati ali pa zamenjati. Da, oče se je na svoj posej razumel!

Soince je žgalo in niti oblčka ni bilo na nebu. Pot je bila prašna, kajti brez števila sejmarjev, peš, z vozovi ali pa na konjih je hitelo v mesto. Bila je pripekajoča vročina in na vsej poti ni bilo senčice.

Med kmeti je bil tudi eden, ki je gnal kravo, tako lepo kravo, kakor le more biti krava. »Ta mora dajati dobro mleko!« si je mislil oče. »Morda bi jo lahko zamenjal?«

»Slišiš, ti, s kravo!« je rekel kmetu. »Ali se ne bi dalo s teboj govoriti? Poglej, konj stane seveda več kakor

krava. Toda to nič ne de! Krava je bolj uporabna. Ali bi menjala?«

»Prav rad!« je rekel kmet s kravo in potem sta res zamenjala.

Kupčija je bila sklenjena in zdaj bi se bil lahko obrnil, ker je že dosegel namen svoje poti; toda ker se je odločil, da pojde na semenj, je hotel pač

priti tja, da bi si ga ogledal. In tako je gnal kravo dalje. Krepko je šel in krava je krepko šla in kmalu sta prehitela moža, ki je gnal ovco. Bila je lepa ovca, dobro rejena in z lepo volno.

»Tole bi rad imel!« si je mislil. »Ob našem jarku ji ne bo nikoli manjkalo trave, pozimi jo bom lahko imel v hiši. Prav za prav je boljše imeti ovco kakor pa kravo...»

No, možek ki je imel ovco je bil takoj za menjavo in oče je odšel dalje z ovco. Med potjo pa je srečal moža, ki je nesel veliko gos pod pazduho.

»Slišiš, tale tvoja gos je pa velika!«, ga je oče nagovoril. »Koliko masti ima in kakšno perje! Ta bi se prav dobro počutila v naši mlaki! In mati bi imela vsaj koga, da bi mu dajala ostanke! Dostikrat je rekla: »Če bi imela gos!« — zdaj jo lahko dobi, — in, dobi naj jo! Ali hočeš zamenjati? Dal ti bom zanjo ovco in še hvaležen ti bom!«

Možak je bil seveda takoj za menjavo; oče je dobil gos.

Zdaj je bil že blizu mesta. Gneča na cestji je postajala čedalje hujša; kar mrgolelo je ljudi in živali. In tedaj je oče zagledal ob cesti lepo kokoš, da lepše še ni videl. Pa si je mislil: »Tole bi pa rad imel. Za kokoš je kmalu dovolj hrane in še sama zna zase skrbeti! Mislim, da bo dobra kupčija, če jo dobim za gos.«

»Ali jo zamenjaš?« je vprašal njene-ga lastnika.

»Če jo zamenjam?« je ta odvrnil. »To ne bi bilo slabo!« In potem sta zamenjala. Oče je dobil kokoš.

Tako je na poti v mesto dosti kupčeval. Vroče je bilo in utrujen je postal.

Slisce žganja in kos kruha bi se mu prav prileglo! Ko je šel tedaj mimo krčme, je zagledal krčmarja, ki je prihajal iz nje in nesel na rami polno vrečo.

»Kaj pa imaš?« ga je vprašal oče. »Gnila jabolka,« je dejal mož, »polno vrečo za prešiče.«

»Strašno dosti jih je! Naši materi bi jih rad pokazal. Lansko jesen je dozorelo samo eno na starem drevesu ob kašči. Hotela sta ga spraviti in sta ga dala na skrinjo, kjer je ostalo, dokler ni zgnilo.«

»Kaj mi pa daste zanje?« je vprašal možak.

»Kokoš vam dam v zameno!« In dal je kokoš ter dobil zanjo jabolka. Potem je krenil v krčmo. Svojo vrečo je naslonil k peči. Da je bila dobro zakurjena, še pomislil ni.

Dosti tujcev je sedelo v izbi. Bil so mešetarji in mesarji, pa tudi dva Angleža, ki sta bila tako bogata, da so jima žepi od samega zlata skoraj popokali. Kako sta ga mogla drugače napraviti kakor s stavami? In to sta tudi delala.

»Ssss! Ssss!« Kaj pomeni to čudno šumenje v lončeni peči. Jabolka so se začela peči.

»Kaj pa je to?«

Izvedela sta vso zgodbo o konju, ki je bil zamenjan za kravo in potem še dalje do gnilih jabolk.

»No, le počakaj, doma jih boš pa od mame dobil!« sta rekla Angleža.

»Da, poljube, pa nič drugega!« je odvrnil oče. »Naša mati pravi: »Kar oče stori, je vselej dobro!«

»Ali stavimo?« sta ga vprašala. »Punt zlata!«

»Dobro!« je potrdil oče. »Pa dajmo. Vi za funt zlata, jaz pa za funt gnilih jabolk.«

Krčmarjev voz je obstal pred hišo.

Angleža sta sedla vanj in vzela s seboj tudi očeta z gnilimi jabolki.

Potem so prišli vsi trije na očetov dom.

»Dober večer, mati!«

»Dober večer, oče!«

»Konja sem zamenjal.«

»Saj sem vedela, da se razumeš na kupčijo!« je rekla žena in presenečeno gledala zdaj oba Angleža, zdaj vrečo.

»Za kravo sem ga zamenjal.«

»Hvala Bogu, zdaj bova imela vsaj mleka dovolj, pa sira in surovega masla. To je bila dobra menjava!«

»Da, toda kravo sem potem zamenjal za ovco.«

»To je seveda še bolje,« je rekla žena. »Ti zmeraj pametno delaš. Za ovco bova imela vsaj dovolj trave. Pa mleko nama bo dajala in sir. Pozimi bova imela tople nogavice. Tega ti krava ne bi dala! Res si pameten!«

»Toda ovco sem potem zamenjal za gos!«

»Kaj, oče, Martinovo gos bova letos imela? Ti pa res povsod gledaš, da bi mi napravil veselje! To je bila pa res dobra misel! Pri jarku jo bom lahko pitala, da bo za Martina še debelejša.«

»Toda gos sem zamenjal za kokoš!«

»Za kokoš? Imenitna menjava!« je vzkliknila žena. »Kokoš nese jajca in jih vali. Dobila bova piške in kmalu

bo vse dvorišče polno perutnine! To sem si davno želela.«

»Da, toda kokoš sem zamenjal za vrečo gnilih jabolk.«

»Zdaj te pa moram poljubiti!« je vzkliknila žena. »Nekaj ti moram namreč povedati. Ko te ni bilo, sem ti hotela pripraviti dobro kosilo: jajčno pogacho z drobnjakom. Jajca sem imela, toda drobnjaka ne. Zato sem šla k učiteljevim. Vedela sem, da imajo pri njih dovolj drobnjaka. Toda gospa je neznanjsko skopa. Prosila sem jo, naj mi ga malo posodi. 'Posodim?' se je zadržala. 'Nič ne rase na našem vrtu, še gnila jabolka ne. Še teh ti ne morem posoditi!' Zdaj jih ji pa jaz lahko nesem deset, ne, polno vrečo! To se bom smejala, oče! In poljubila ga je sredi ust.«

»To je pa res lepo!« sta rekla Angleža. »Zmeraj navzdol in zmeraj veselo! To je pa res svojega denarja vredno!« Potem sta dala na mizo korec cekinov in šla.

Da, zmeraj je dobro, če žena uvidi, da je vselej prav, kar mož stori.

Danilo Gorinšek:

Ob novem letu

Staremu je letu kraj,
novo je začelo zdaj —
dobro srečo Bog ti daj!
Veruj, človek: še bo rož,
solнца bo še zvrhan koš,
še radosten rajal boš! ...
... malodušje gre v obup,
črnoledstvo hud je strup,
pij le vere iz polnih kup!
Staremu je letu kraj,
novo je začelo zdaj —
dobro srečo Bog ti daj!

Skrivnosti egiptskih grobov

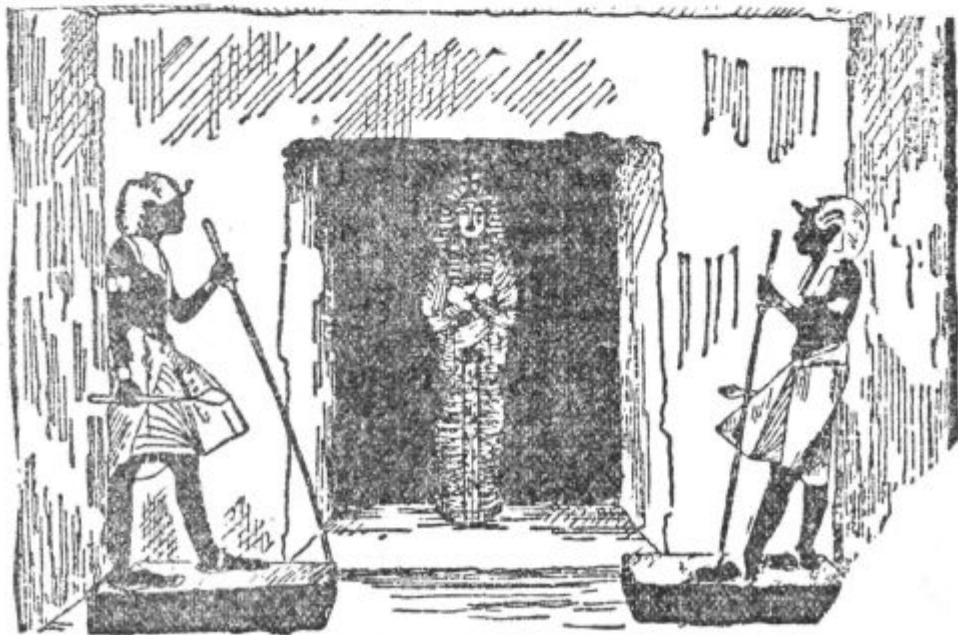
Gotovo ste že kaj slišali o Egiptu. Ta dežela eži ob Sredozemskem morju. Urci naspoti Škofi njo teče reka Nil. Pred več kakor tremi stoletji je bila to ena izmed najmogočnejših in največjih držav na svetu. Nad njo so vladali vladarji — faraoni.

Stari Egipčani so imeli svojo posebno vero. Verovali so, da mora človek po smrti dolgo, dolgo potovati in da pride potem v kraljestvo mrtvih. Da bi ga za to potovanje in življenje v kraljestvu mrtvih dobro pripravili, so mu dali v grob vse po moči dragoceno in vsakdanjih potrebščin. Pod zemljo so mu napravili pravcato stanovanje z več sobami. Še stole so mu pustili, pa tudi vrče in loke za streljanje s puščicami, če bi hotel iti rajni na lov. Samo ob sebi je umevno, da so bili tredi vsemi grobovi najrazkošnejše opremljeni vladarski, saj je moral po njihovi veri dobiti vladar po smrti na drugem svetu vse razkošje.

Pred nekaj leti se je pridnim raziskovalcem spet posrečilo odkriti tak star grob. Svedela je bilo to združeno z velikimi težavami in nevarnostmi. V »Dolini kraljev« pri Tebah nekdanjem glavnem mestu države, so namreč dobili v skalah skriven vhod v grobnico kralja Tut-ank-hamona, ki je umrl še zelo mlad. Toda treba je bilo premagati dosti ovir, preden so prišli do njegovega trupla. Najprej so prišli do soban, kjer je bilo spravljeno njegovo

orožje. On sam pa je počiva v poslednji, zapечатni in zazidani sobi. Na levi in desni sta stala dva velika kipa kakor da bi ga stražila. Ko so ta zid prebili, so zagledali krasno rakev, poslikano z zlato in višnjevo barvo. To rakev so nad vse oprezno odprli, toda niso dobili še trupla, ampak v njej drugo rakev. Ta ni bila več štirinogata, ampak je bila izrezljana kakor model človeka, še dve taki rakvi so dobili pod njo in poslednja je bila iz samega zlata. V njej je počiva mrtvi kralj. Imel je na rokah vse polno prstanov, na vratu pa dragoceno ogrlico iz dragih kamnov. Ves je bil zavrt v povoj, na obrazu pa je imel zlato krinko. Vse to brezštevilno okrasje ni bilo namenjeno samo za okras, ampak je služilo tudi za njegovo obrambo pred zlim duhom. To so bili posvečeni talismani, ki naj bi varovali mladega vladarja Tut-ank-hamona na njegovi poti v kraljestvo mrtvih. Po zidovih sobe je bilo vse polno slik, ki so kazale umrlega vladarja na lovu na noje in leve, zlasti lepe pa so bile slike, kako z ženo moli bogove in kako potem premaga svoje sovražnike.

Tako nam izdajajo grobovi nekdanjih egiptskih vladarjev mnogo skrivnosti o njihovih življenjskih navadah in skoraj za vse, kar vemo zgodovinskega o življenju v starem Egiptu, se moramo zahvaliti poročilom, ki so jih našli v takih grobnicah.

Savko Stine:

Volčji strah

Lunica
se smehlja —
v svitu bedem
prek neba,
vsa zamušljena
vesiá...

Lunica
se smehlja —
kar je pravkar
videla,
ji ne gre z glavé,
ne in ne!

Lunica
je videla
krvoločnega
volka,
ki beži —
sence svoje
se boji...

Mala tatica

Japonska pravljica

Nekoč je bilo v lepem mestu Tokiju dosti prikupnih deklet. toda nobena izmed njih ni bila lepša od mlade Aki. Imela je črne oči, usta kakor češnje in črne lase.

Aki je bila takrat v petnajstem letu. Za njo pa njen značaj ni bil prav nič podoban njeni lepi vnanjosti. Še celo strašne napake je imela. Bahala se je, zmeraj je imela svoje muhe in bila je — tatica.

Da, največje veselje mlade Aki je bilo, če je lahko kje odnesla kaj takega, kar je bilo tuja last. Bila pa je tako spretna in predrzna, da je niso mogli nikoli zalotiti.

Neko jutro je šla Aki v mesto s košaro rib. Kmalu je prišla do razkošne palače, kjer je prebival minister Sanjo.

Brez obotavljanja je šla Aki čez dvorišče tega lepega poslopja kakor bi bila doma, in krenila naravnost v kuhinjo. Tam pa so prav tedaj pripravljali kosilo.

Ko je prišla tja, je dejala s svojim prijetnim glasom:

»Jaz sem hčerka gospoda Takejošija, ki ima trgovino svile.«

To je bilo seveda izmišljeno.

»Vaš gospodar, minister Sanjo,« je mirno nadaljevala Aki, »je izkazal mojemu očetu neko uslugo. Zato mu pošilja to košaro rib.«

Kuharica je šla hitro povedat gospodarju dobro novico in mu pokazala ribe.

Minister Sanjo pa se je začudil:

»Ne poznam tega trgovca Takejošija,« je rekel. »Dekle se mora motiti. Vrnite ji ribe!«

Ko je kuharica povedala ministrov odgovor, je Aki napravila začuden obraz. Potem pa je rekla s kar najbolj prirodnim glasom:

»Morda sem slabo razumela očetovo sporočilo. Takoj ga pojdem vprašat. Ali mi dovolite, da pustim košaro kar tukaj?«

»Zakaj pa ne?« je rekla kuharica.

In Aki je odskakljala kakor tičica čez veje na ulico. Seveda pa ni šla domov, kakor je rekla.

Ustavila se je pred trgovino prvega urarja in rekla gospodarju, ki jo je sam sprejel:

»Gospa Sanjo, žena našega ministra, bi si rada izbrala lepo zlato ure. Ker pa je danes zelo utrujena, ne more priti k vam. Prosi vas, da bi ji poslali pomočnika z nekaj zlatimi urami. Izmed njih si bo eno izbrala.«

»Kaj bo hodil pomočnik!« je veselo vzkliknil urar. »Sam pojdem!«

»To je pa še bolje,« pravi Aki.

Urar je hitro izbral tucat najlepših zlatih ur. Zložil jih je v lepo skrinjico, ki je bila s svilo obložena in hitro šel za mlado gospodično, ki mu je prinesla naročilo.

Kmalu sta bila oba na ministrovem dvorišču. Tedaj je Aki rekla urarju brezskrbno:

»Ker je moja gospodarica v postelji, je ne morete videti. Če vam je prav, ji bom jaz nesla ure. V nekaj minutah se vrnem. Počakajte me!«

Urar ni imel vzroka, da bi bil nezaupen. Izročil je Aki ure. Ona pa je šla po hodniku in hitro skrila ure v rokav.

Krenila je naravnost v kuhinjo.

»Prav ste imeli,« je rekla kuharici. »Slabo sem razumela očetov ukaz in zmotila sem se. Nekam drugam bi bila morala nesti ribe.«

Vzela je svojo košaro z ribami in se vtajudno opravičila, da je ljudi nadlegovala.

Na dvorišču je dobila urarja, ki jo je čakal in mu rekla s prijaznim glasom:

»Gospa gleda vaše ure. Čez nekaj minut vas bo dala poklicati. Zdajle pa moram hitro nesti te ribe neki gospodini prijatelji.«

In naglo je šla.

Urar, ki je bil prepričan, da je vse v redu, je čakal deset minut, četrto uro,

pol ure. Potem pa je postal nestrpen. Stopil je v kuhinjo in vprašal:

»No, ali je gospa že izbrała?«

»Kaj?« je vprašala kuharica in se začudila.

»I, zlato uro, vendar.«

»Kakšno zlato uro?« je nestrpno rekla kuharica.

»Eno izmed tistih ur, ki sem jih izročil mlademu dekletu,« je povedal urar, ki mu je začelo postajati tesno okoli srca.

»Kakšnemu mlademu dekletu?«

»I, tistemu, ki je pravkar odšlo s košaro rib,« je odgovoril urar. Čutil se je, da nihče nič ne ve... »Saj je iz vaše hiše?« je potem dodal.

»Iz naše hiše? Kje pa! Nikoli ni bila pri nas v službi. To dekle je prineslo sem košaro rib, pa se je zmotilo v naslovu. Prišlo je nazaj ponjo in šlo z njimi...«

»In moje ure?« je zakričal urar ves besen.

»Vaše ure!« je ponovila kuharica in skomignila z rameni. »No, kar za njo skočite in vprašajte njo samo!«

»Potem je tatica!« je rekel urar.

»Utegne biti,« je ravnodušno potrdila kuharica. »Še celo zelo verjetno je. Toda mene to ne briga, ker imam drugega dela in drugih skrbi čez glavo. Zdaj je ura za kosilo. Še čudno, da se mi pri tej komediji z ribami, urami in košaro ni kaj prismojilo!«

Med tem se je Aki vsa srečna vrnila po ovinkih domov.

Zaprla se je v svojo sobo. Hitro je vzela v roke eno izmed ur, da bi se prepričala, ali dobro gre. Lepo je šla in Aki se je zdajci zgrozila. Ura ji je pravila kakor bi bila živa:

»Aki, tatica!«

»Aki, tatica!«

»Aki, tatica!«

Vseh dvanaest ur je tako tikalo:

Aki je bila vsa trda od strahu. Hitro je pograbila ure in jih nesla k urarju. Vsa v solzah mu je priznala svoj greh in prisegla, da ne bo nikoli več kaj takega storila.

Urar pa je bil dober človek. Ko je videl, da prihaja Akino kesanje res iz dna srca, ji je obljubil, da je ne bo naznanil. Še to ji je obljubil, da ne bo o tem dogodku šrhnil niti besedice.

Aki je svojo prisego držala. Nikoli ni več kradla. Ni marala več, da bi ure po Tokiju kričala za njo:

»Aki, tatica!«

»Aki, tatica!«

»Aki, tatica!«

Dušan Vargazon:

Lisica, volk in jež

V mestu ni dela, pa so morali fantje nazaj na vas.

Na vasi ni denarja. Kmetice nosijo putke v mesto na trg. Le nekaj so jih pustile v hlevcu, ki nesejo jajca. A fantje pazijo, da ne more lisica ponoči do njih.

Tretji dan bega po goščavi in preganja bolečino svojega želodca. Pa pribosi mršav volk in kleca pred vejami, ki štrle na pot njegovega glada.

— Joj!, — skoči lisica.

— Ne bom ti storil zla!, — navdihuje volk usmiljenje. — Poginil bom. —

— Vem rešitev! — hiti lisica in že prede zvito nakano. — A obljubi, da boš potem ti rešil mene. Daj mi polovico plena! —

— Kako?! Saj nimam ničesar in opešal sem, da se več ne poznam.

— Imel boš, a daj besedo, da bom imela tudi jaz! —

— Gotovo. Lisica, obljubljam ti! —

— Zberi moči volk, saj si junak: tod ob smrekah prideš do vasi. Pri sivi hiši imajo najlepše putke. Ko se bo dvignil dim za večerjo, se potáji za dvoriščem: videl jih boš, ko bodo šle v hlevce. Pod vratcami je jama, v temi jo izgrebeš globlje in verjemi: v tistem perju boš spet našel sebe. Sama bi se nasitila, toda naj bo zate to veselje. A ne pozabi: kolikor bo šlo v tvoj želodec, toliko prinesi tudi meni!

Volk hiti v temino smrek, a lisica se smeje za njim:

— Hi-hi, volk! Putke boš preštel in jih polovico prinesel meni? A če te pobijejo? O, tudi fantje bodo dejali: na polovico, ko te zagledajo! Morda pa se jim izmuzneš brez putk, hi-hi, a palice boš nosil sam!

Zjutraj sreča ježa.

— Si videl volka? —

— Ali hodi tod? —

— Menda je bil sinoči na vasi. Smilj se mi nedolžna kri. —

— Kakšna je nedolžna kri? —

— Videl boš, toda poglej; prosim, aš ne prihaja tam volk? —

Jež dvigne glavo, a lisica: lop! —

Lisica tuli in skače, da bi vrgla iglenjak iz gobca.

Jež čuti, padel je na zemljo. Oprezno se izmota v dan. Lisica sedi na štoru, po iztegnjenem jeziku polze velike rdeče kaplje in padajo na zemljo.

— Ali je to nedolžna kri? — vpraša jež in se zavalja za listjem.

Volk ne čuti solnca mladega dne.

Orejejo ga palice na hrbtu, s prednjima nogama plete hujši glad, s zadnji — kakor bi vlekel vrečo iz mlina. Zagleda lisico in kaplje krvi pred njo.

— Tu je prišla žival in jo požrla, — se mu zgreni misel. — Še zdaj se obližuje. A mene pošilja na vas, da me pobijejo. —

Volk je začutil sebe.

— Ne bova si delila putk, lisica! Pomagaj mi nositi palice! —

Skočil je močan, jo raztrgal in se nastil.

Danilo Gorinšek:

Naša puta

Naša puta je naduta
in kaj nagle jeze,
če le malo se zameriš,
— koj v drug kurnik zleze.

Om dan je deževalo
— kaj bi puti nosil! —
nanjo sem prav res pozabil,
da bi zrn ji trosil.

Drug dan dal sem ji koruze
— ko se vse je znilo, —
ah — lej jo puto jezno:
— jajec nič ni bilo...

Rastline iščejo dobro hrano

Tudi rastline kažejo zmisel za dobro hrano in znajo prav dobro narekovati, katere kemične sestavine v zemlji najbolj pospešujejo njihovo rast. Zato se pri tleh vselej ukrivje v tisto stran tal, ki najbolj ustreza njihovi rasti. Tudi večino korenin usmerijo zmeraj tja.

Dragi Jutrovčki!

Ker nam je zadnjič prmanjkovalo prostora, nadaljujemo danes objavo imen tistih, ki so poslali prav dobre spise za zadnji natečaj.

Anica Vreš, učenka IV. razr. v Velikih Laščah, Koinik Viktor, Juvan Milka, Mohar Marija, Fani Lavrič, Marija Pirnat, učenke in učenci slovenskega razreda v Mozlju, srez Kočevje, Dušan Zeljeznov uč. I. razreda v Ljubljani, Jelovšek Bogomil, uč. I. razr. višje nar. šole v Celju, Kornelji Teran, dijak I. gimn. v Višnji gori, Medoš Tončka, učenka IV. razreda v Dubičah, Stanko Deu, dijak gimnazije v Mariboru, Mirko Novak, dijak gimnazije v Kranju, v Celju, Marjanca Sirekelj, uč. IV. razr. Golob Ferdo, uč. II. razr. mešč. šole v Črni pri Prevaljah, Paljuh Zvonko, uč. III. razr. v Stražišču pri Kranju, Zidar Marjan, dijak real. gimnazije v Ljubljani, Verbič Mirko, uč. V. razr. osn. š. na Viču pri Ljubljani, Marjan Medica, uč. IV. razr. v Mostah pri Ljubljani, Branko Malavrh, uč. gimnazije na Vrhniki, Majdič Zdenka, učenka II. razr. mešč. š. v Mariboru, Lenasi Hinko, uč. I. razr. v Dovju pri Mojstrani, Šiligoj Majda, uč. mešč. š. v Celju, Grablovec Stanko uč. I. razr. realne gimnazije v Ljubljani, Lea Hirtenberger, uč. II. razr. mešč. šole v Beogradu, Zvonka Mirovič učenka gimnazije v Zagrebu in Janko Mlinarič, dijak gimnazije v Mariboru.

Nov natečaj razpišemo v prihodnji številki »Mladega Jutra«, ki izide dne 7. januarja 1934. Opozorite na novi natečaj svoje prijatelje in prijateljice, znanke in znance! Čim večji bo krog Jutrovčkov, tem več in tem lepše nagrade bo razpisal stric Matic!

Obilo sreče in uspehov v novem letu Vam želi uredništvo »Mladega Jutra«.

Listnica uredništva

Vse uganke s križanko, rebusom in posetnico vred je pravilno rešil Tancer Franc, uč. I. razr. drž. realne gimnazije v Mariboru.

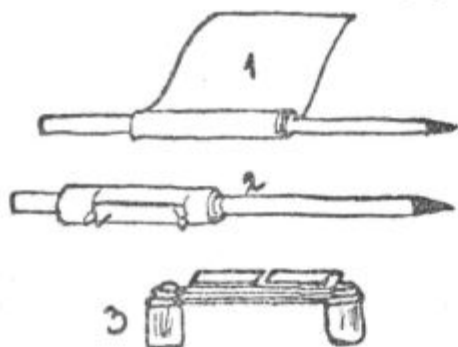
A. P. v Ljubljani: Številnico objavimo o prvi priliki.

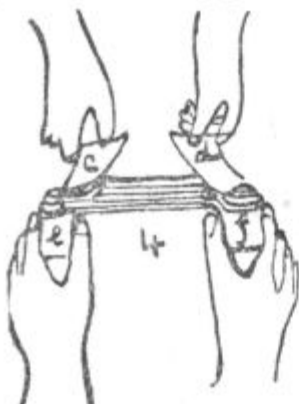
Za spretnne roke

Mačje stopnice

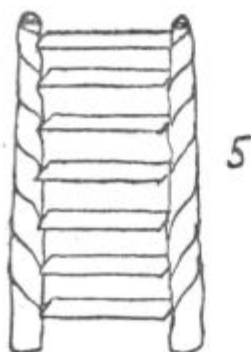
Dolg papirnat trak zvijemo, kakor kaže slika 1, čez okrogel svinčnik. Ko je to izvršeno, napravimo v zvit papir

dva navpična ureza in si zvežemo z vodoravnim urezom (slika 2 a — b). V obeh primerih moramo papir vrezati do

svinčnika. Nato potegnemo svinčnik iz papirja in napravimo sliko 3, da ukrivimo oba konca navzdol.

Zgornji list papirnatega žleba razrežemo na dva dela (slika 4). S tem so vse priprave izvršene. Nato mora kdo

drugi počasi potegniti na obeh koncih (slika 4 c—d), medtem pa druga oseba drži trdo upognjena konca. (slika 4 e—f). Iznenadenje ne izostane, ko dobimo končno izdelek (slika 5).

Priporočamo uporabo močnega pisalnega papirja, da se ne strga, preden ne potegnemo celotnega izdelka iz zvitka.

Zanimivosti

Nekatere ptice imajo stokrat boljši vid kakor ljudje. Črva vidijo iz višine 100 metrov.

Človeško srce napravi na leto 36 milijonov utripov.

Nekatere egiptске mumije so zavite v 600 metrov dolge povoje.

Kokoši so za strihnin, ki je eden najhujših strupov, docela neobčutljive.

Neki petrogradski vrtnar je vzgojil vrtnico, ki je bila črne barve.

Najslavnejši svetovni dramatik Shakespeare je bil sin kmečkih staršev.

Sedemnajst konj

Rešitev:

Kmet je skočil s svojega konja in postavil svojega lastnega konja k sedemnajstim, ki jih je oče treh dedičev zapustil. Tako jih je bilo skupaj osemnajst. Zdaj je oddelil najstarejšemu sinu polovico vseh konj, torej devet. Drugi je dobil tretjino vseh konj, torej šest. Najmlajši sin je dobil devetino vseh konj, torej dva. Potem je kmet spet zasedel svojega konja z zavestjo, da je trem ljudem pomagal iz nerodne zadrege.

Malo za šalo

Rešitev

Kako napravimo iz »tega« v trenutku dve enaki polovici?

Prav lahko! Kar takole: te — ga!

Rešitev križanke »Omara«

Vodoravno: 1. sen; 4. srp; 7. som; 10. kdo?; 11. par; 12. oko; 13. lim; 14. Ada; 15. Lož; 16. ena; 17. kis; 18. iva; 19. podnajemnik.

Navpično: 1. sklep; 2. edino; 3. nomad; 4. spaka; 5. radij; 6. prase; 7. Solin; 8. okovi; 9. možak.

Rešitev rebusa

Gora ni nora,
tisti je nor ki gre gor!

Rešitev zlogovnice

zlata — prstan